

Preek ds. P. van Gulp - Romeinen 8 : 22, 23, 26 (Biddag)

Bidden om een nieuwe samenleving

Liturgie

Votum en zegenbede

Zingen: Psalm 67:1

Geloofsbelijdenis

Zingen: Psalm 69 : 11

Lezen: Romeinen 8 : 18 - 27

Gebed

Zingen: Psalm 85 : 1,2,3,4

Preek

Zingen: Psalm 63:1,2

Dankgebed

Zingen: Psalm 130 : 3 en 4

Zegenbede

Geliefde gemeente van onze Heere Jezus Christus.

De wereld eindigt niet met een knal, maar met een zucht, zegt men vandaag wel, met een zekere spot, maar toch ook met angst in het hart. En men bedoelt te zeggen: de wereld zal straks nog in de meest letterlijke zin van het woord stikken in de welvaart:

Dat brengt ons midden in het hart van de zaak, waarover het Woord van God vandaag u aanspreekt. De HEERE spreekt daar immers door Zijn knecht Paulus ook van zuchten. Van één grote zucht. Maar in de Bijbel is zuchten bidden. En dat zuchten, dat bidden, dat brengt nu juist léven.

Wat zullen wij op deze biddag, samen als gemeente, samen met de zusterkerken in binnen- en buitenland, bidden zoals het behoort?

Zullen wij alleen vragen om een goede oogst en om een voorspoedige economie, om vrede voor ons land en als het kan voor de hele wereld?

Dat alles mogen wij vragen aan de HEERE. Maar als het daarbij zou blijven, zijn we niet in de weg van de HEERE. Want de bede om het dagelijks brood staat in het volmaakte gebed, dat de Heere Jezus Christus Zelf ons geleerd heeft, op de tweede tafel van dat gebed. Het staat onder die eerste drie beden, waarin wij de zaak van de HEERE telkens weer belijden als ónze zaak.

Waar moeten wij dus om bidden? Het moet zijn het gebed om de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, om een nieuwe samenleving.

Hoe komt het toch, dat de mens nog maar steeds, na zoveel eeuwen, geen nieuwe samenleving heeft kunnen bouwen? Hoe komt het toch, dat het steeds weer moet mislopen? Als de welvaart toeneemt, houdt dat, vandaag in elk geval, in de toenemende milieuverontreiniging, zodat pessimisten voorspellen dat er straks helemaal geen leven meer mogelijk zal zijn, als we zo doorgaan. Maar als dit kwaad overwonnen is, komt er weer een ander. Waarom is het nog steeds zo als het was in de dagen van de Prediker? Ter plaatse waar recht moet worden geoefend, is onrecht. Er komt geen nieuwe samenleving - de mens is machteloos.

Hoe dat komt? Omdat men niet meer gelooft, dat de schepping eens goed is geweest; omdat men het niet meer wil erkennen: het is mijn schuld, mijn grote schuld, dat die eens zo goede schepping totaal vergiftigd is; omdat men wel allerlei lapmiddelen gebruikt en roept om een nieuwe samenleving, en zelfs nog wel durft roepen: God vernieuwt, maar niet meer gelooft dat de HEERE dat alleen wil doen in de weg van het gelovig bidden en werken van Zijn volk.

Op deze biddag prediken we u dan ook het gebed des HEEREN om Christus te verwachten, om als bruid van de Maar als dit kwaad overwonnen is, komt er weer een ander. Waarom

is het nog steeds zo als het was in de dagen van de Prediker? Ter plaatse waar recht moet worden geoefend, is onrecht. Er komt geen nieuwe samenleving - de mens is machteloos. Hoe dat komt? Omdat men niet meer gelooft, dat de schepping eens goed is geweest; omdat men het niet meer wil erkennen: het is mijn schuld, mijn grote schuld, dat die eens zo goede schepping totaal vergiftigd is; omdat men wel allerlei lapmiddelen gebruikt en roept om een nieuwe samenleving, en zelfs nog wel durft roepen: God vernieuwt, maar niet meer gelooft dat de HEERE dat alleen wil doen in de weg van het gelovig bidden en werken van Zijn volk.

Op deze biddag prediken we u dan ook het gebed des HEEREN om Christus te verwachten, om als bruid van de HEERE, met de Geest samen, te roepen: Maranatha, o HEERE, kom! En we mogen u dan de belofte van de HEERE verkondigen: nog verdort het gras en nog valt de bloem af, maar nieuwe heemlen zullen blinken, nieuwe tijden vangen aan, er komt een nieuwe samenleving.

Bidden om een nieuwe samenleving.

1. Noodzaak: het onbewuste zuchten van de schepping;
2. Inhoud: het welbewuste zuchten van Gods kinderen;
3. Kracht: het volbewuste zuchten van de Heilige Geest.

1. Noodzaak: het onbewuste zuchten van de schepping

Paulus schrijft aan de gemeente te Rome, in het hart van het Romeinse rijk. Hij heeft onderweg al genoeg gezien. Hij heeft de kleine gemeenten gezien in hun worsteling om in een vergiftigde samenleving hun licht te laten schijnen. Hoe zal er ooit een nieuwe samenleving komen? Moet dat van dat handjevol christenen komen?

Moet er dan niet een goedgeorganiseerde, wereldomvattende beweging op touw worden gezet?

Hij schreef: ik schaam me niet voor het Evangelie, want het is een kracht Gods. Schamen betekent hier: dat je het niet aandurft om het daar alleen van te verwachten, alleen van dat Evangelie.

Als hij straks in Rome komt, heeft hij niets anders dan het Evangelie. Maar daardoor zal heel de samenleving worden omgezet. Immers, de HEERE had Paulus de oren geopend voor het zuchten van de schepping. Dat had Paulus gehoord, toen hij onder de brandende zon over 's HEEREN wegen liep, van stad tot stad. Hij had dat zuchten gehoord als hij schipbreuk leed. Hij hoorde die schreeuw om verlossing van de schepping, waar hij ook kwam.

Want de schepping zucht. Paulus hoorde de muziek der sferen, maar het was treurmuziek. Er was geen harmonie - het was één grote dissonant.

De ganse schepping in al haar delen zucht. Het is één zuchten, waarin de schepping één is, een gemeenschappelijke klacht, een gemeenschappelijk verlangen. Dat hoort u niet alleen wanneer u leest van politieke gevangenen bij tienduizenden die gemarteld worden, van het vertrappen van recht in de internationale politiek - u hoort die klacht, die zucht, evengoed wanneer u met vakantie bent op een heerlijk plekje, aan een bergmeer zit of in de vrijheid op een bergtop staat,

Eén zucht, één klacht. Van de hele schepping.

En dan moet u weten, dat de schepping zo anders moet zingen. De HEERE had alles geschapen, en zie het was zeer goed. En het ruime hemelrond vertelt dan met blijde mond Gods eer en heerlijkheid.

Dat moet het lied van de schepping zijn.

Het is geen spraak en het zijn geen woorden. Maar de HEERE heeft de mens op aarde gezet en die mag nu dat lied der schepping verwoorden. Die mag de stem zijn van die geluidloze spraak van de schepping. Zo wilde de HEERE het.

Het is totaal anders geworden. De schepping is in barensnood. Daar is in heel de schepping een onbewuste drang, om toch leven voort te brengen; heel de schepping krimpt en worstelt als in barensnood, om te blijven bestaan.

Op en in de aardbodem, op de golven en in de diepte van de oceaan - alle verwoestingen en beroeringen die er zijn - het is het worstelen tegen de ondergang. In het rijk van de

planten, in de wereld van de dieren: overal is er de worsteling van leven tegen verwildering en ondergang. Met een mooi woord noemt men dat dan: de overleving van de sterksten - maar de HEERE zegt: het is zuchten en barensood. En het benauwende: er is wel barensood, maar er komt geen leven. Ga maar staan met de Prediker aan de klaagmuur, ook vandaag nog. Er is geen voortgang, er is geen leven.

Het is te begrijpen dat de jeugd tenslotte moe wordt en het opgeeft, dat de jeugd alleen nog maar kritiek kan hebben op deze samenleving, omdat zij aanvoelt dat er toch geen vooruitgang is.

En, gemeente, dat is nu onze schuld; De goede, schone schepping - bestemd tot heerlijkheid, maar onder de vloek. De vloek van God. Om onze zonde.

Het aardrijk zij vervloekt om uwentwil, moet de HEERE zeggen. De schepping onderworpen aan de vruchteloosheid, de ijdelheid. En dat niet gewillig, niet omdat het er nu eenmaal zo bij hoort. Maar de HEERE heeft die schepping daaraan onderworpen. Dat is Zijn vloek. Over onze zonde.

En dat blijft zo. Men zal de milieuverontreiniging wel weer te boven komen. Er staan grootse projecten op stapel - zal men zelfs nog het klimaat kunnen gaan beheersen? Honger zal er straks in de welvaartstaat van de laatste dagen niet meer zijn. Maar in de grootste welvaart blijft er dat zuchten, schreeuwen om verlossing van de hele schepping.

De mens denkt sterker te zijn dan God en de vloek van de onvruchtbaarheid toch te kunnen ontgaan. Maar Die in de hemel woont, lacht en de Allerhoogste bespot hen, Want in die laatste welvaartstaat, in dat grote vrederijk van de antichrist, komt de HEERE nog steeds met Zijn vloek. En de zeven schalen van de gramschap Gods worden op de aarde uitgegoten (Openb.16). Nooit komt er een nieuwe samenleving, nooit zal de schepping van die vloek der onvruchtbaarheid worden verlost, altijd zal er dat klagen en zuchten blijven van de hele schepping - steeds nog gaan de bloemen dood, hebben de mensen kans een kwaad gezwel te krijgen (Openb.16:2), blijven er natuurrampen waar de mens machteloos tegenover staat - totdat de HEERE die vloek wegneemt.

Daarom: we zuchten maar niet om in de hemel te komen en die kwade schepping maar achter te laten. De ziel die tot de HEERE zucht, mag dat maar niet doen om eigen behoud. We zuchten tot de HEERE - het gaat dan om de hele samenleving, om de hele schepping. Hoort u het lied van de schepping, dat lied der wanhoop? Hoort u daar toch nog in de lofzang op Gods majesteit en recht? En gaat u nu ook bidden tot God om verlossing?

2. Inhoud: het welbewuste zuchten van Gods kinderen.

En niet alleen die schepping zucht. Ook wijzelf. Wij, die de Geest hebben ontvangen, als eerste gave, wij zuchten bij onszelf. Wij verwachten immers de dag van Christus, de dag waarop Hij onze sterfelijke lichamen nieuw zal maken.

Wij zuchten bij onszelf, dat is: ons zuchten is bidden. Welbewust roepen tot God.

Om echt overeenkomstig de wil van de HEERE te kunnen bidden is allereerst nodig dat u uw nood en ellende recht en grondig leert kennen.

Wat klaagt toch een mens? Er is genoeg te klagen, er is genoeg geweest, zeeën van verdriet en angst en leed. Maar wat klaagt een mens? Laat ieder klagen over zijn zonde. Zuchten, welbewust: het is mijn schuld voor de HEERE, dat het er zo voor staat in onze samenleving. Door mijn zonde in het paradijs is er die vloek.

En dan verder is voor een recht gebed nodig dat wij de HEERE aanroepen om datgene wat Hij ons in zijn Woord heeft bevolen van Hem te bidden. Niet hier en daar en overal zoeken om maar de wereld te verbeteren. Maar eerst en vóór alles roepen: Verlosser, kom, de wereld wacht!

We roepen om de dag van Christus. Want God zal zijn alles in allen. Zo alleen wordt de samenleving vernieuwd, komt er een nieuwe schepping: wanneer de kinderen Gods worden vernieuwd.

Mogen we dat bidden? Zal dat gebed worden verhoord? Gemeente, de schepping is in barensood en zal dat blijven tot het allerlaatste, wanhopig, om te ontkomen aan de vloek van de onvruchtbaarheid. In barensood - maar het komt aan de geboorte niet toe.

Dat was heel anders in Gods plan van verlossing. Er was een vrouw in barensood, Openb.12:2, zij schreeuwde in haar weeën en haar pijn om te baren. Maar zij baarde een

mannelijke zoon, Jezus Christus werd geboren, geworden uit een vrouw. Want also lief heeft God de wéreld gehad, dat Hij, Zijn eniggeboren Zoon heeft gezonden.

Daarom, gemeente, mag u bidden en zuchten en roepen om wat de HEERE heeft beloofd. Hij geeft u terug de hele schepping.

Daarom zegt Christus aan Zijn discipelen: verkondigt het Evangelie aan de gehele schepping, Mark.16:16. Het is in de gehele schepping verkondigd, Kol. 1:23. En door die Evangelieverkondiging, wordt verzoend, wordt in de rechte verhouding teruggebracht tot God, alles wat in de hemel en wat op de aarde is. Het moet dan ook verteld worden aan de overheden en de machten in de hemelse

Gewesten.

Gemeente, zó wil de HEERE alles nieuw maken. Het is zijn orde, dat Zijn volk Abba, Vader leert zeggen. Hij wil Zijn volk gebruiken om alles nieuw te maken. En wel allereerst door uw zuchten, door uw bidden. Hij doet dat alleen als u van harte zucht en bidt, Heid. Cat. zondag 45. En dat gevoel van uw verdorvenheid moet u dikwijls doen zuchten, verlangende om van dit lichaam des doods verlost te worden (art.15 Nederlandse Geloofsbelijdenis). Want de HEERE wil zijn alles in allen. Maar dan moeten eerst die allen er zijn. Dan moet eerst hun lichaam worden vernieuwd.

Betekent dat nu, dat we dus ons maar moeten terugtrekken in de binnenkamer en daar moeten blijven? Houdt dat in, dat we zeggen: laten dan de ongelovigen maar hun best doen om de milieuverontreiniging tegen te gaan, om te helpen bij rampen, om de ontwikkelingshulp te verzorgen? Zeggen wij: je komt toch niet verder, als je niet meteen bidt - dus zorgen wij wel voor het bidden?

Gemeente, we staan op van het gebed en gaan aan het werk. Want juist zij, die bidden, zijn de vernieuwers van de samenleving, juist zij. Dat is zo'n troost voor oude mensen. Die staan heel beslist niet aan de kant, zij zijn beslist geen 'immigranten in de moderne wereld'. Het belangrijkste, daar kunnen zij volop aan meedoen: bidden.

Maar wie nog handen heeft om te werken, steekt die uit de mouwen. En helpt mee. En we bidden dat de overheden regeren overeenkomstig de gerechtigheid van het Evangelie van Jezus Christus, opdat we een stil en gerust leven mogen hebben. Dat betekent ook: dat we werken kunnen. Dat we kunnen weerspiegelen de glorie van God in Christus door de Geest.

De Afgescheidenen in de vorige eeuw hadden leren bidden. Het was aan hen verkondigd, dat ze dood waren in zonden en misdaden. Zij hadden het weer geleerd dat ze geen zucht konden toebrengen aan hun zaligheid. En dat ze daarom alleen maar konden zuchten door de Geest om hun verlossing.

Dat ging in dwars tegen de tijdgeest. Die tijdgeest, net als vandaag, meende dat de vooruitgang zou komen van de mens, van zijn verstand en zijn kunnen. Maar de Afgescheidenen, die hadden geleerd dat ze allereerst moesten zuchten om de verlossing in Christus en dat er zó alleen een nieuwe samenleving zou komen, zij stonden op van het gebed. En ze richtten, als eersten, een werkliedenvereniging op, een maatschappelijke organisatie, Patrimonium. En ze staken de handen uit de mouwen en gingen verzorgen degenen, die het meest verzorging nodig hadden, en richtten op de Vereniging tot Christelijke Verzorging van krankzinnigen.

Wij mochten als vrucht van de reformatorische beweging weer terugkeren tot Schrift en belijdenis, tot het geloof dat de HEERE niet alleen in de kerk en in ons hart, maar ook in de samenleving wil werken door de trouwe verkondiging van zijn Woord.

Door de Vrijmaking zijn wij niet alleen bij Schrift en belijdenis gebleven, maar hebben wij ook als een genadegeschenk van de HEERE onze gereformeerde organisaties gekregen. Die waren er niet op gericht om ons op te sluiten in onszelf of voor onze eigen belangen op te komen, maar juist om iets voor de wereld te betekenen. Om de vrucht van de trouwe prediking in de kerk te doen doorwerken in de samenleving. Met name om in het maatschappelijke en politieke leven de boodschap uit te dragen dat er alleen zegen is te verwachten in het leven overeenkomstig Gods Woord, dat er alleen toekomst is voor het Nederlandse volk en voor alle volkeren in de terugkeer naar Gods Woord.

Want de schepping ligt wel onder de vloek. Maar toch is er van die schepping niets verwerpelijk, als het maar met dankzegging wordt genomen; het wordt immers geheiligd

door Gods Woord en het gebed (1 Tim. 4:4).

Als dan ook het Lam het boek heeft geopend, breekt de hele schepping uit in jubel. Er komt een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, de vloek van de ijdelheid zal dan geheel zijn weggenomen vanwege het offer van de Heere Jezus Christus.

Ziet u uw roeping, gemeente? Wat wordt er geconfereerd en georganiseerd, om toch maar een nieuwe samenleving te bouwen! Langs de weg van evolutie en door revolutie. Met legale en illegale middelen.

Maar: wie gelooft er nog, dat het alleen komt door het bidden van de kinderen Gods? Wie gelooft er nog in, dat wij, in Adam al, begonnen zijn deze wereld over te geven aan de vloek? Wie wil nog zijn schuld erkennen? Wie wil nog de verlossing zoeken alleen in Christus?

Als de algemene christenheid haar boodschap de wereld instuurt, roept ze wel dat God alles vernieuwt, roept ze wel op toch niet onverschillig te zijn voor het lijden van andere volken, roept ze om een rechtvaardige samenleving en een zinvol bestaan; geeft ze zelfs voorbeelden van acties voor het bereiken van zo'n rechtvaardige samenleving - maar tevergeefs wachten we op de oproep: kom laat ons wederkeren tot de HEERE.

We horen er niets van, dat we allereerst ons moeten verootmoedigen vanwege onze schuld in Adam en onze dagelijkse zonde. We worden niet opgeroepen om te zuchten in den Geest.

Welbewust zuchten om verlossing, dat vraagt de HEERE.

3. Kracht: het volbewuste zuchten van de Heilige Geest

De Prediker zag geen voortgang in het leven. Het was alleen maar een rondgang, geen vooruitgang.

Het lijkt wel, alsof er sindsdien niets is veranderd. Nog steeds is de schepping onderworpen aan die vloek van de ijdelheid.

Maar wij zuchten niet, alsof er niets gebeurd zou zijn. Want er is wél vooruitgang geweest. Want in de tempel is er een einde gekomen aan de rondgang. Het voorhangsel is door de HEERE gescheurd. Er is één Priester geweest, Die met één offerande heeft voldaan. En Hij, heeft Zijn Geest uitgezonden in onze harten.

Wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren. Kunt u voor de HEERE alles uiteenleggen en aanwijzen, wat er vandaag in de schepping, werkt en woelt? Daar komt nog vlees en wereld bij. Maar de Geest komt uw zwakheid te hulp. Hij Zelf bidt voor u met onuitsprekelijke zuchtingen. Dat is: het is niet in menselijke woorden uit te drukken, zó diep en vol en teder en tegelijk sterk is het bidden van de Geest. Hij kent uw zwakheden. Hij weet dat we kunnen en zeker zullen bezwijken, als Hij ons niet te hulp komt.

Wij horen de smaadwoorden van de vijand: waar is nu uw God? Wat heeft het christendom aan de wereld gebracht in twintig eeuwen? Alles blijft toch bij het oude?

En bij dat zuchten van de schepping, komt het zuchten van de kinderen Gods vanwege de druk en vervolging en smaad, hun aangedaan om Christus, wil. Ze moeten immers kennen de gemeenschap aan Christus' lijden? Ze ondervinden het toch, dat de draak vergrimd is op de overigen van het zaad der vrouw, nu HET zaad der vrouw is weggerukt tot God en Zijn troon.

Zullen ze het volhouden, op hoop tegen hoop?

De Heilige Geest komt uw zwakheden te hulp. Hij Zelf bidt in uw hart, in uw gebed.

Wat is dat bidden van de Heilige Geest? De Geest en de bruid zeggen: kom, Heere Jezus, kom haastig!

O gemeente, wat een wonder van herschepping! Een volk van zondaren - zij moeten roepen tot God om verlossing van de schepping. Maar er is zoveel te klagen, er is zoveel geweest, Zij ondervinden het elke dag, dat zij de doding van de Heere Jezus moeten omdragen in hun lichaam. En als ze gaan bidden: ze weten wat hun te wachten staat. Want ze hebben Openb.8 gelezen. Ze hebben met Johannes dat altaar gezien en de engel bij dat altaar. Ze weten dat hun gebeden verhoord worden, terugkeren naar de aarde, in de vorm van vuur. Een biddende gemeente - dan valt er vuur op aarde. En. het lijkt dan

wel alsof de schepping niets verder komt. Want dan komen er donderslagen en bliksemen en aardbevingen.

Toch bidden zij. Niet maar om de zaligheid van hun ziel. Ze roepen het uit: gij aarde, zee en eiland, verheug u in uw HEILAND. Zij wachten op de dag dat de vier levende wezens, vertegenwoordigend de hele schepping, zich voor het Lam zullen neerwerpen. Zij zien met verlangen uit naar de dag, dat het nieuwe lied van de schepping gehoord zal worden, het lied tot eer van het. Lam (Openb.5:9-10).

En al betekent hun bidden, dat de vijandschap tegen Christus steeds meer openbaar zal worden en zich tegen hén zal keren, zij blijven zuchten.

Want de Geest zucht. Hij, Die weet wat er staat te lezen in het boek van God, Hij bidt naar de wil van God. Want Hij is Zelf God.

U ziet daar iets van het wonder van onze God, Die drie-enig is. Hier komen wij in aanraking met de diepten van God: God bidt tot God!

Dat is dan ook de volkomen zekerheid dat u uw gebod om Christus' wil verhoord wordt.

Dat is de kracht van uw zuchten. De bergen zullen vrede dragen. Er zal eenheid en broederschap en vrede zijn op aarde. Vrede zal worden begroet met een kus van het recht. De rivieren zullen vrolijk zingen, de handen naar omhoog klappen, het gebergte zal van vreugde springen en huppelen voor het oog van de HEERE. Wanneer Christus is wedergekomen en alles nieuw is gemaakt.

Bid u zo? Is dat uw verdriet, om uw zonde, om uw aandeel in de vloek over de wereld?

De Heilige Geest komt u te hulp. Maar Hij kan ook veranderen in een vijand. Als we het zelf willen doen en Zijn hulp niet nodig denken te hebben. Als we alleen maar willen profiteren van de schepping. Als ons bidden op de biddag alleen maar zou inhouden het vragen om een goede oogst en om een bewaring van de vrede en om een goede en gezonde economie. Of nog meer op onze eigen persoon gericht: als we alleen maar weten te vragen om gezondheid en een mooie oude dag. Als ons gebed alleen maar zich zou bezig houden met wat wij zoal menen te moeten vragen, wat wij verlangen voor onszelf.

Maar wee ons als wij ons niet bekommeren om de toekomst van de schepping en haar verlossing, als we niet roepen om de vernieuwing van de samenleving door de wederkomst van Christus.

Dan zal zelfs eens de hele schepping zich tegen ons keren. Dan wordt zelfs die schepping een instrument in de hand van de HEERE in Zijn vloek.

Nog eenmaal zal Ik bewegen, zegt de HEERE, niet alleen de aarde, maar ook de hemel. Dan wordt alles nieuw. Dan staan er de bomen des levens. Ze geven hun vrucht van maand tot maand (Openb.22:2). Er is geen cirkelgang meer, geen ijdelheid. Het is afgelopen met het vermoeiende, altijd maar terugkerende spel van de ijdelheid. Eeuwig jong, eeuwig fris. Van maand tot maand vrucht.

Dat belooft de HEERE. Hij zàl het doen. Op het zuchten van Zijn volk. Door het bidden van de Geest.

Ik hoop in al mijn klachten op Zijn onfeilbaar woord.

Er zàl verlossing komen: Gods goedheid is zeer groot.

Amen.